

тільки для людей з особливими потребами, але й для більшості осіб нашого суспільства, є особливим підходом до навчання, який мінімізує перешкоди у соціальному розвитку та спілкуванні.

Універсальний дизайн є невід'ємною частиною інклюзивного простору та забезпечує основу для розроблення широкого спектру навчальних продуктів та доквілля з урахуванням потреб усіх учнів.

Інформаційна насиченість сучасного світу вимагає прийняття новітніх технологій, спеціальної підготовки та певної адаптації навчального матеріалу для учнів, для того щоб у загальному доступному вигляді надати їм необхідні знання. Щоб навчити дитину, не потрібно знати її діагноз, потрібно володіти інформацією, які зміни потрібно ввести у методи та стратегії викладання, формування інклюзивного простору для того, щоб забезпечити максимально активну і значущу участь усіх дітей у житті класу та школи.

Список використаних джерел та літератури

1. Азін В.О., Байда Л.Ю., Грибальський Я.В., Краснова-Еннс О.В. Доступність та універсальний дизайн: навч.-мет. посіб. / за ред. Л.Ю. Байди, О.В. Красної-Еннс. Київ, 2013, 128 с.
2. Актуальні проблеми навчання та виховання дітей в інтегрованому освітньому середовищі: Тези доповідей / за заг. ред. Т.М. Таманчука. Київ: Університет «Україна», 2011, 470 с.
3. Байда Л. Як застосовувати в школах універсальний дизайн, стандарти доступності й розумного пристосування. URL: <https://nus.org.ua/articles/yak-zastosovuvaty-v-shkolah-universalnyj-dyzajn-standarty-dostupnosti-i-rozumne-prystosuvannya/> (дата звернення 12.09.2021).
4. Інклюзія як нова філософія освіти. *Радість дитинства – вільні рухи*. 2009. №4. С.8
5. Колупаєва А.А., Таранченко О.М. Навчання дітей з особливими освітніми проблемами в інклюзивному середовищі: навч.-мет. посіб. Харків: Ранок, 2019, 304 с.
6. Софій Н. Інклюзивне навчання в закладах середньої освіти: керівництво для тренерів. Київ: Відродження, 2018, 53 с.
7. Сухомлинський В.О. Проблеми виховання всебічно розвиненої особистості. Вибрані твори: у 5 т. Київ: Радянська школа, 1976. Т.1. С. 437-438.
- 8.

Павлевич Л.М.,

вчитель початкових класів
Дунаєвецької ЗОШ І-ІІІ ст. №3

Особливості розвивального навчання в умовах початкової школи

Досвід України щодо впровадження розвиваючих методів навчання в шкільну практику переконаливо свідчить, що ця система оцінювання має важливу функцію, адже навчання стає власною справою дитини, коли в учнів поступово зростає почуття відповідальності за роботу від класу до класу. Вчиться засвоювати навчальні матеріали, планувати роботу і самостійно визначити, скільки завдань йому потрібно виконати, щоб побачити перспективу свого прогресу в ході дій.

Ключові слова: розвивальне навчання, рефлексія, безперервність освіти, наступність, початкова школа, навчальний матеріал.

Система первинного розвивального навчання має на меті забезпечення розвитку учнів як основного органу навчальної діяльності. Особливості змісту навчального матеріалу та методики організації навчальної діяльності дітей на початковому етапі розвивального навчання мають відповідати певним умовам, щоб ця система могла бути запроваджена в масових школах.

Розвиваюча система навчання в початковій школі вимагає від вчителів контролю навчального процесу на основі постійного оцінювання справжньої поведінки дітей.

З'ясування причини помилки, переосмислення та осмислення способу дії є умовою формування самооцінки – найважливішої якості особистості, яка забезпечує самостійність у навчальній діяльності.

На думку Н. Воропаєва, контроль навчально-виховного процесу полягає не тільки в фіксації засвоєння навчального матеріалу на основі того, чи є помилки в тесті, а й у врятуванні розуміння дитиною характеру неправильної поведінки.

Враховуючи наведену ситуацію, В. Давидов та Д. Ельконін розробили такі основні види контролю освіти в розвитку системи освіти:

а) Тестово-діагностична робота спрямована на виявлення засвоєння окремої предметної операції. Вони перевіряються вчителем і записуються в діагностичний зошит учителя. Аналіз таких діагностичних робіт з опрацьованих тем дає змогу вчителям та адміністраторам шкіл зрозуміти успіхи дітей у засвоєнні змісту навчального матеріалу;

б) Контрольна робота, проведена після вивчення основної теми в наступній темі, мета якої – перевірити «баланс», в якому учні набувають певних знань, умінь і навичок, та окреслити їх виправлення в новій темі;

в) Зовсім новим методом контролю на уроці розвивального навчання є тестування, метою якого є виховання в учнів самоконтролю та здібностей до самооцінки в навчальній діяльності. Вони вводяться після вивчення певної частини теми і передбачають власну оцінку учнями своїх результатів. Ці роботи вчитель перевіряв, але помилок у зошиті не виправив. Після самостійного домашнього завдання проводиться груповий аналіз, під час якого учні можуть перевірити правильність прийняття рішення та об'єктивність оцінювання. Під час формування умінь і навичок учні зберігатимуть незалежні тести для порівняння з подальшою роботою.

г) Підсумкові та попередні перевірки виконання національних стандартів освіти на основі цього ж тексту наприкінці та на початку навчального року. Робота «початок» особливо не повторюється, що дозволяє вчителям планувати теми для повторного вивчення матеріалу. Самі діти беруть участь у оцінюванні знань шляхом порівняльного аналізу в травні та вересні кожного року;

д) У навчальній програмі розвиваючого навчання з контролем знань, умінь і навичок, оволодінням дітьми методами широкої дії навчальних матеріалів, формуванням контрольно-оцінних дій за конкретними предметними галузями

Система розвиваючого навчання в початковій школі навчає та дозволяє дітям оцінити свої навички та навички своїх однолітків. Завдання вчителів початкових класів на цьому етапі – навчити дітей правильно користуватися цим правом. Рефлексія – нове слово в діяльності вчителя. Більшість вчителів досі не усвідомлюють, що якщо вони не аналізують свою поведінку, їх неможливо виправити і рухатися далі. Рефлексія – це аналіз «внутрішнього плану» поведінки людини.

Психолог-педагог О. Воронцов виділив три види рефлексії: рефлексію на соціальні проблеми, раціональне мислення без узагальнення та навчально-діагностичну рефлексію.

О. Воронцов висунув такі принципи організаційної рефлексії: усі питання, будь то окремі чи групи, можна обговорювати, будь-хто може говорити про свої чи чужі проблеми, а вчителі можуть побачити проблеми, крім школи вони можуть також відповідати на дитячі, попросити обговорити сімейні проблеми дитини. Тому, якщо захоцять діти та вчителі, рефлексія на соціальні проблеми є майданчиком для будь-якого діалогу. Дуже важливо, щоб вчителі не нав'язували дітям свою думку під час організації дискусій про такі роздуми. Тоді вони відчують радість самостійно думати й слухати інших, не бояться висловлювати свої думки вголос і вирішувати власні та спільні проблеми.

Ще однією умовою успішного впровадження системи є розробка деталей календарного плану початкового етапу навчання. Психологічний розвиток учнів цього класу зумовлений креативністю навчально-виховного процесу: організовується самостійна інтелектуальна діяльність дітей для аналізу умов виконання навчальних завдань та пошуку їх вирішення.

Це передбачає відносно вільне календарне планування навчального процесу: можливість як прискореного проходження окремих тем програми, так і навпаки - уповільненого вивчення тем, що потребують більше часу. У зв'язку з цим можна допустити деякі відмінності в навчальному процесі програми та перенести до 10% навчальних тем до наступного класу.

Для того, щоб учитель розробив календарний план розвитку та навчання початкової школи, йому необхідно: вийти за межі встановленого навчального плану; надати учням можливість брати участь у заходах, що викликають у нього найбільший інтерес, для визначення інтенсивності та обсягом діяльності; лише допомагати учням ставити завдання та оволодіти потребами застосування. Методи та прийоми навчання; робота з класом, починаючи з первинної діагностики предмета (шість тестових завдань); визначення типів завдань для різних груп учнів (шість груп).

Тому завдання вчителя — допомогти учням сформувати такий рівень психологічної операції та перейти на вищий рівень. Ця модель дуже зручна для дітей, оскільки дає їй право вибору завдань і змушує відчувати відповідальність за свій вибір. Коли учні досягають успіху, вони починають вірити у власні сили.

Однак, якщо вчитель хоче розвивати здібності людини, він повинен організувати таку навчальну ситуацію, щоб виховати її і відсікти все що заважає. У цьому секрет педагогічної майстерності.

Крім того, слід пам'ятати, що акт інтелектуальної творчості не порушить його вчасно, особливо при формуванні здібностей мислення. Тому в курсі розвитку, якщо необхідно, має бути передбачена можливість відповідності курсів за предметом. Іншими словами, графік має бути максимально гнучким.

Важливою умовою впровадження системи розвивального навчання є забезпечення взаємозв'язку початкової та середньої школи, тобто збереження основних принципів активного навчання, методів гуртової роботи, самостійного здобуття дітьми знань. Це ґрунтується на тому, що вчителі середньої ланки обізнані з психологією та принципами навчання системи розвиваючої освіти, змістом початкової освіти та технікою навчання розвиваючої освіти.

Адже серед проблем, які виникають при переході на дванадцятирічне навчання, однією з найважливіших проблем є безперервність рівнів освіти. Найголовніше - наступність між початковою школою і основною школою. Багато психологів і педагогів України та інших країн вважають, що це складний вузол, і від його вирішення багато в чому залежить доля всієї середньої освіти.

Педагоги сприймають поетапну навчальну діяльність дітей молодшого шкільного віку як самостійний навчальний і пошуковий процес, створюючи умови для розвитку істинного мислення — творчого, теоретичного, здатного виявляти істотні властивості предметів. Мислення формується в процесі розв'язування задач, а його зміст становлять теоретичні поняття. Виявляється, така пошукова діяльність дуже приваблива для дітей. Немає необхідності штучно створювати якісь цікаві ігрові ситуації: першокурсники насолоджуються процесом пошуку нових шляхів вирішення проблеми.

Відповідно до цього навчально-виховного процесу — абсолютно нова методика навчання, форма діалогу та спілкування вчителя з дітьми, між дітьми та один з одним. В умовах колективної пошукової діяльності діти не тільки вчать мислити, а й вчать спілкуватися. Тому розвиток системи освіти виявляє нову роль і значення молодшого шкільного віку в сучасному житті. Саме в цей період формуються і закріплюються ці якості інтелекту та особистості, що значною мірою визначає весь шлях подальшого розвитку дитини.

На основі аналізу поглядів В. Давидова та Д. Ельконіна та практики впровадження розвивального навчання ми стверджуємо, що система розвиваючого навчання має специфічний науковий зміст та спеціальні методики його реалізації, тому робота вчителя потребує особливого знання, уміння та навичок. Його можна отримати, читаючи супутню літературу, використовуючи підручники Буквар, українська мова, математика, природознавство тощо.

Підготовка вчителя в системі розвиваючого навчання включає ознайомлення з психологією та принципами навчання системи, загальними засадами технології розвивального навчання, оволодіння змістом теоретичної освіти предмета, методикою побудови навчальних завдань, методикою організації навчального процесу. процес. в класах розвивального навчання.

Участь вчителя в системі підготовки до розвивального навчання може підтвердити доцільність і необхідність такого навчання для освітян (педагогів, вихователів, керівників освіти), оскільки це перший крок до впровадження системи розвивального навчання.

Список використаних джерел та літератури

1. Воскресенська Н. О., Свашенко А.О. Сонечко (Буквар), підручник для навчання грамоти. Харків: Логос, 2004. 66-69 с.
2. Максимюк С.П. Педагогіка: Навчальний посібник. – К.: Кондор, 2005. – 667с.
3. Давыдов В.В. Теория развивающего обучения / В.В. Давыдов. – М.: ИНТОР, 1996. – 544 с.
4. Киричук О.О. Розвивальне навчання – шлях до науково-гуманістичної системи освіти / О.О. Киричук // По- чаткова школа. – 2002. – № 5. – С. 13-16.
5. Сисоева С.О. Технологізація освітньої діяльності в умовах неперервної професійної освіти. // Неперервна професійна освіта / За ред. І.А. Зяюна. – К.: АПН України, Інститут педагогіки і психології професійної освіти, 2000. – 273с.

Павлюк К.Р.,

студентка групи ПО-21б,

Хмельницької гуманітарно-педагогічної академії

Класифікаційні підходи до наочних засобів навчання в Новій Українській Школі

У статті розкрито класифікаційні підходи наочних засобів навчання. З'ясовано, яка класифікація наочності у різних дослідників даної теми. Визначені класифікаційні підходи, види наочності та сучасну дидактичну шосту групу наочних засобів навчання.

Ключові слова: класифікація, дидактика, засоби навчання, наочність.

В освітньому процесі початкової школи важливо розвивати у школярів інтерес до навчання, спиратися на чуттєве сприйняття навчальної інформації, включати всі органи чуття при сприйнятті навколишнього світу. Чим різноманітніше чуттєве сприйняття навчального матеріалу, тим міцніше він засвоюється. Це досягається при широкому використанні наочних засобів на усіх етапах навчання

До найважливіших завдань, що постають перед педагогом в процесі діяльності, цілком справедливо можна віднести пошук засобів активізації пізнавальної діяльності здобувачів освіти. На нашу думку, використання наочних засобів навчання відіграє у цьому контексті суттєве значення.

У педагогічній науці є чимало досліджень, присвячених проблемі використання наочності в педагогічному процесі. Цією проблемою займалися класики світової та вітчизняної наукової педагогіки Я-А. Коменський, Й-Г. Песталоцці, А. Дістервег, К. Ушинський та ін. Важливу роль у розвиток теоретичних положень і умов застосування засобів наочності в навчанні мають роботи в галузі загальної дидактики С. Архангельського, Л. Фрідмана, Ю. Бабанського, Н. Волкової., І. Малафійка, М. Фіцули, О. Савченко та ін.

Наочні засоби навчання несуть за собою значну долю знань, що повинні отримати учні під час навчання. Тому, важливо орієнтуватися в її класифікації та доцільно використовувати її на уроках.

Наочність, на думку Я. Коменського – **це універсальний засіб навчання та виховання**, що відображає різноманітність певних явищ, предметів навколишнього